

การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางนาฏศิลป์ ของนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา

Development of learning management model for Thai Classical Dance Enhance Competency of Student in Thai Dance Education Field

กนิษฐา สังขรัตน์

Kanittha Sangkharat

นาฏศิลป์ศึกษา, วิทยาลัยการฝึกหัดครู, มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

Dance, College of Teacher Education, Phranakhon Rajabhat University

Corresponding Author, E-mail: Kanittha.s@pnru.ac.th

Retrieved 4-12-2023; Revised 15-01-2024; Accepted 05-11-2024

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางนาฏศิลป์ 2) ประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางนาฏศิลป์ กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน และนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา วิทยาลัยการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ชั้นปีที่ 3 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณโดยการหาค่ามัธยฐาน ค่าพิสัย ระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean)

ผลการวิจัยพบว่า 1) รูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางนาฏศิลป์ของนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ดังนี้ 1.1) หลักการ 1.2) วัตถุประสงค์ 1.3) กระบวนการ โดยกระบวนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วยสมรรถนะทางนาฏศิลป์ของนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษาดังนี้ สมรรถนะทางนาฏศิลป์ แบ่งเป็น 3 ด้าน ดังนี้ (1) สมรรถนะด้านความรู้ ประกอบด้วย ความรู้ความเชี่ยวชาญทางนาฏศิลป์ และความเชี่ยวชาญด้านการสอน (2) สมรรถนะด้านทักษะ ประกอบด้วย มีความคิดสร้างสรรค์ การประยุกต์ใช้และแก้ปัญหา ทักษะการถ่ายทอดและวิธีการสื่อสาร (3) สมรรถนะด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วยการจัดการตนเอง และการทำงานร่วมกับ

ผู้อื่น และ 1.4) วัดประเมิณผล และ 2) ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางนาฏศิลป์อยู่ในระดับมากที่สุด ในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางนาฏศิลป์ของนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา มีค่าสถิติที่ 5.00 อย่างมีนัยยะสำคัญ

คำสำคัญ: รูปแบบการจัดการเรียนรู้ , นาฏศิลป์ไทย , สมรรถนะ , นักศึกษาสาขานาฏศิลป์ศึกษา

Abstract

The objectives of this research were (1) To study and develop a Thai dramatic arts learning management model to enhance performance in dramatic arts. (2) To evaluate the efficiency of a Thai dramatic arts learning management model in enhancing performance in the field of dancing arts. The researcher selected a sample group of informants, including three experts chosen through purposive sampling, to provide input on the learning management model for promoting competency in Thai dancing arts. The study's sample consisted of 30 undergraduate students from the Department of Dramatic Arts Studies at the teacher training college, Phranakhon Rajabhat University.

The results of the study were as follows: 1) The learning management model for Thai dramatic arts aimed at enhancing students' performance in dramatic arts education comprised four components: 1.1) Principles 1.2) Objectives 1.3) Process: The learning management process included three aspects of dramatic arts performance: (1) expertise in teaching (2) Skill competencies, which encompassed creativity, application, problem-solving, communication skills, and methods of communication. (3) Competency in personal characteristics, including self-management and teamwork. 1.4) measuring and evaluating 2) The efficiency of the Thai dramatic arts learning management model in enhancing performance in the performing arts was rated at the highest level. The need for further development of the model to improve Thai dramatic arts learning management was also rated at the highest level, with the performance of students in the field of dancing arts education receiving a perfect score of 5.00.

Keywords: learning management model, Thai Dance, Competency, Dance Education students

บทนำ

ในปัจจุบันการเรียนการสอนนาฏศิลป์ในระดับปริญญาตรีของนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษาได้มีการจัดการเรียนการสอนทั้งด้านทฤษฎีและปฏิบัติ จากผลการสัมภาษณ์ของอาจารย์สาขานาฏศิลป์ศึกษาวิทยาลัยการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครพบว่า ปัญหาที่พบคือนักศึกษาส่วนใหญ่ยังขาดทักษะที่เกี่ยวข้องทางนาฏศิลป์เท่าที่ควร ส่งผลให้ยังขาดการนำความรู้ไปประยุกต์ ในชีวิตจริง และเพื่อให้ นักศึกษาจบไปประกอบอาชีพครูนาฏศิลป์อย่างมีประสิทธิภาพจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางนาฏศิลป์ขึ้น

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยเสริมสร้างสมรรถนะทางนาฏศิลป์จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการจัดการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับ กระทรวงศึกษาธิการ กล่าวว่าในด้านการพัฒนาสมรรถนะเพื่อเสริมสร้างผู้เรียนนั้น องค์การทางการศึกษาของโลก คือ UNESCO มีความเห็นเช่นกันว่า มนุษย์เป็นทรัพยากรที่มีค่า ต้องการที่จะมีความรู้ในการทำงาน ต้องการสารสนเทศ และต้องการเศรษฐกิจฐานความรู้ รวมทั้งเครื่องมือในการเรียนรู้ การพัฒนาทุกทักษะ เพื่อให้ตนเองมีศักยภาพอย่างเต็มที่ที่จะคิดและทำอย่างมีประสิทธิภาพ ต้องการพัฒนาตนเองและอยู่ร่วมกับผู้อื่น(กระทรวงศึกษาธิการ, 2552) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ (สุกัญญา รัตมิตธรรมโชติ, 2551) กล่าวว่า ในการพัฒนาองค์กรมักจะให้ความสำคัญกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้ให้ความสำคัญกับสมรรถนะ (Competency) ไว้ในทุกกระบวนการของการบริหารทรัพยากรบุคคล เนื่องจากเครื่องมือการบริหารทรัพยากรมนุษย์ตามแนว Competencies เป็น เครื่องมือในการบริหารจัดการที่มุ่งเน้นไปที่การสร้าง “ผลสัมฤทธิ์” ให้เกิดขึ้นในการปฏิบัติงาน แต่ละคนโดยเครื่องมือดังกล่าวจะช่วยเพิ่ม “ขีดความสามารถ” ให้แก่บุคลากรในองค์กร ดังนั้นการนำแนวคิด Competency มาใช้ในการบริหารทรัพยากรมนุษย์จึงช่วยให้องค์กร สามารถ “รักษาความได้เปรียบแข่งขัน” ได้ เพราะ “คน” คือองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของ “ความได้เปรียบ แข่งแข่งขัน ” ในโลกปัจจุบัน

บทความวิจัยนี้นำเสนอการพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางนาฏศิลป์มีประโยชน์และจำเป็นต่อการจัดการเรียนการสอนแก่นักศึกษาสาขานาฏศิลป์ศึกษาในอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางนาฏศิลป์
2. เพื่อประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางนาฏศิลป์

การทบทวนวรรณกรรม

ในการการพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ไทยเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางนาฏศิลป์ของนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา ผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมแนวคิด ทฤษฎี ไว้ดังต่อไปนี้

1. การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ รูปแบบทางด้านศึกษาศาสตร์ มักจะเป็นรูปแบบเชิงสาเหตุ และการใช้คำว่ารูปแบบการเรียนการสอน หากพิจารณาตามนัยของคุณสมบัติอันเป็นองค์ประกอบสำคัญ กล่าวคือ เป็นลักษณะของการเรียนการสอนที่จัดขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบตามปรัชญา แนวคิดทฤษฎี หลักการหรือความเชื่อต่าง ๆ โดยมีความรอบครอบคลุมองค์ประกอบที่สำคัญ และได้รับการยอมรับหรือพิสูจน์ทดสอบ ถึงประสิทธิภาพของระบบนั้น ๆ มาแล้ว

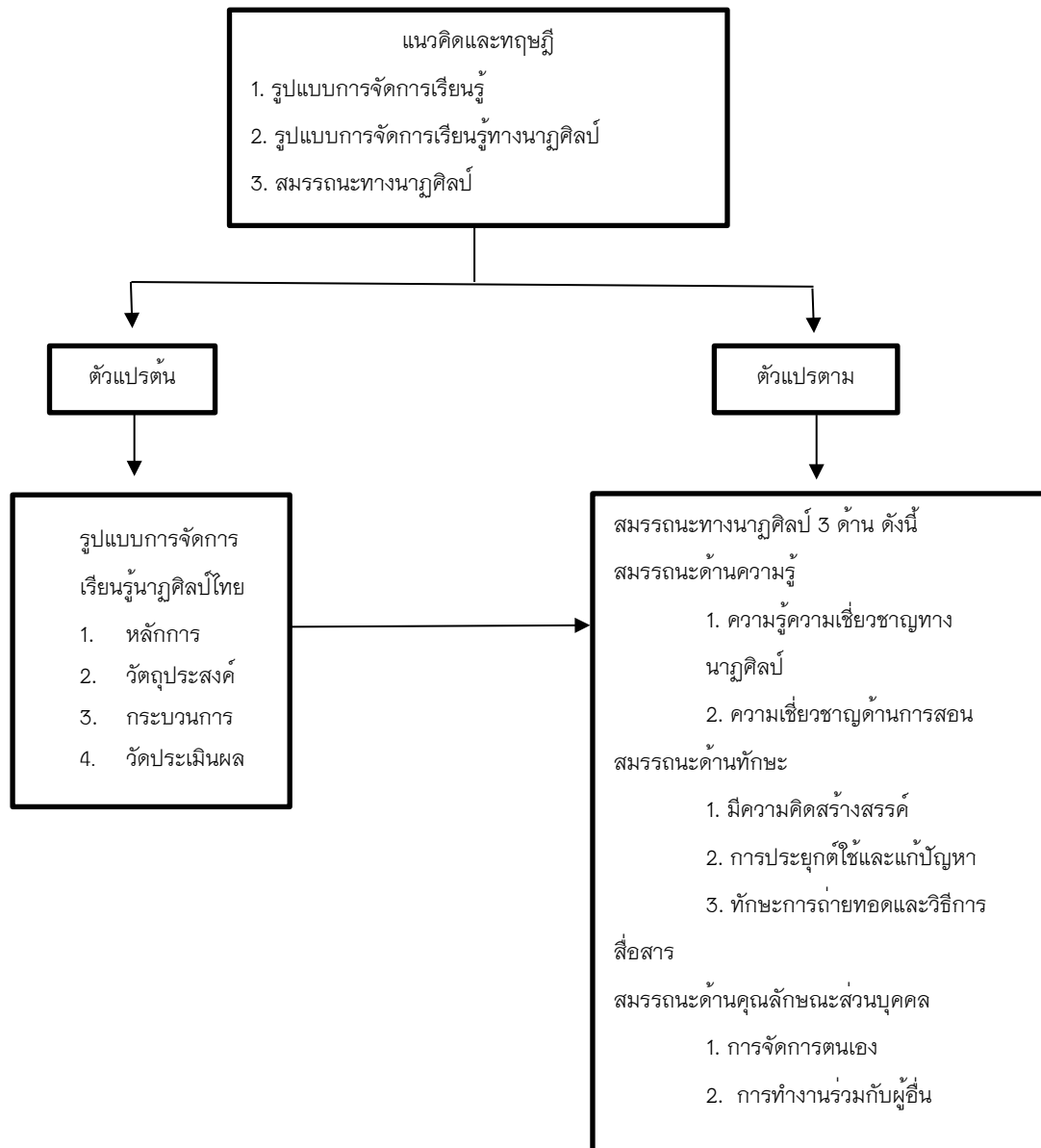
2. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ สรุปได้ว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ คือแบบแผนการดำเนินการสอนที่จัดประสบการณ์เรียนรู้โดยสอดคล้องกับทฤษฎีหลักการเรียนรู้หรือการสอนที่รูปแบบนั้นยึดถือและได้รับการพิสูจน์ทดสอบว่ามีประสิทธิภาพมักประกอบด้วยทฤษฎี หลักการ ที่รูปแบบนั้นยึดถือและกระบวนการสอนที่มีลักษณะเฉพาะอันจะนำผู้เรียนไปสู่จุดมุ่งหมาย

3. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ไทย ในด้านวิธีการจัดการเรียนรู้ด้านทฤษฎีที่มีสาระการเรียนรู้เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของนาฏศิลป์ วิวัฒนาการ ของนาฏศิลป์ในยุคสมัยต่าง ๆ อีกทั้งนาฏศิลป์ไทยยังมีคุณค่าในด้านพัฒนาบุคลิกภาพ อารมณ์และจิตใจอีกด้วย

4. สมรรถนะทางนาฏศิลป์ของนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา สมรรถนะมีความหมายว่า “ศักยภาพ” หรือ “ความสามารถ” หรือ Competency การจัดการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ของนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษาปัจจุบันเป็นแบบผสมผสาน (Blended Learning) เป็นการเรียนผสมผสานระหว่างการเรียนแบบออนไลน์กับการเรียนแบบปกติ โดยเฉพาะธรรมชาติของการเรียนนาฏศิลป์ควรที่จะเรียนในห้องเรียนเพื่อประสิทธิผลในการปฏิบัติท่ารำ หากต้องเรียนแบบออนไลน์ในสถานการณ์จำเป็นอาจเกิดปัญหาหากต่อความเข้าใจของผู้เรียน

กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ผู้วิจัยกำหนดกรอบ โดยมีรายละเอียดดังนี้



ภาพที่1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

ผู้วิจัยแบ่งวิธีดำเนินการวิจัย ออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาแบบการจัดการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ไทย สมรรถนะทางนาฏศิลป์ ของนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษาตามสภาพปัจจุบัน

ขั้นตอนที่ 2 พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ไทย สมรรถนะที่จำเป็นของ นักศึกษานาฏศิลป์ศึกษา

ขั้นตอนที่ 3 ประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ไทยเพื่อ เสริมสร้างสมรรถนะทางนาฏศิลป์ โดยมีรายละเอียดของวิธีดำเนินการวิจัยในแต่ละขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษา รูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทย สมรรถนะทางนาฏศิลป์ของนักศึกษา สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา ตามสภาพปัจจุบัน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. วิธีดำเนินการ

ศึกษาเอกสารและข้อมูล เพื่อวิเคราะห์และสังเคราะห์เป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทย สมรรถนะของนักศึกษานาฏศิลป์ศึกษา พื้นฐานตามสภาพปัจจุบันของหลักสูตรว่ามีอะไรอย่างไรร้างและมีการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์อย่างไรร้าง และมีรายละเอียดตัวชี้วัดสมรรถนะอย่างไรร้าง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ปลายเปิดแบบมีโครงสร้าง (Structure Interview) และแบบสอบถาม

3. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านเพื่อตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้แบบประเมินความสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์ และผู้วิจัยทำการประเมินค่าความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์กับข้อคำถามเป็นรายข้อ (Index of Item Objective Congruence: IOC)

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านเกี่ยวกับประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะและรูปแบบการพัฒนาการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยของนักศึกษานาฏศิลป์ศึกษา โดยทำการสัมภาษณ์ทางตรงกับผู้เชี่ยวชาญ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้หลักความเป็นเหตุเป็นผล อาศัยการตีความ (Interpretation) จากเนื้อหาข้อมูลในเอกสารเพื่อสรุปเป็นประเด็นเกี่ยวกับ การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางนาฏศิลป์ของนักศึกษานาฏศิลป์ศึกษา โดยมีการจัดกลุ่มของสมรรถนะในด้านต่าง ๆ และมีรายละเอียดตัวชี้วัดของแต่ละสมรรถนะ

ขั้นตอนที่ 2 พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทย สมรรถนะที่จำเป็นของนักศึกษานาฏศิลป์ศึกษา มีรายละเอียด ดังนี้

1. วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ สมรรถนะทางนาฏศิลป์ของนักศึกษานาฏศิลป์ศึกษา แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะและรูปแบบการจัดการเรียนรู้ เพื่อรวบรวมและสรุปเป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ สมรรถนะทางนาฏศิลป์ และนำข้อมูลที่วิเคราะห์ได้จากขั้นตอนที่ 1 มาสังเคราะห์เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบสมรรถนะที่จำเป็นของนักศึกษานาฏศิลป์ศึกษา

2. กลุ่มผู้ให้ข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) โดยคุณสมบัติผู้เชี่ยวชาญ มีดังนี้

- 1) เป็นอาจารย์ผู้สอนทางนาฏศิลป์ไทย
- 2) เป็นผู้มีความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ไทย และการส่งเสริมสมรรถนะทางนาฏศิลป์
- 3) เป็นผู้มีผลงานทางด้านนาฏศิลป์ไทย ผลงานทางด้านวิจัยและผลงานทางด้านวิชาการ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา วิทยาลัยการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ชั้นปีที่ 3 จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นจำนวนทั้งหมดของนักศึกษาทั้งชั้นปี

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ปลายเปิดแบบมีโครงสร้าง (Structure Interview) และแบบสอบถามความคิดเห็น โดยผู้วิจัยสร้างขึ้นเองเพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลภาคสนาม

4. การตรวจคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการโดยนำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านเพื่อตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้แบบประเมินความสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์ และผู้วิจัยทำการประเมินค่าความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์กับข้อคำถามเป็นรายข้อ (Index of Item Objective Congruence: IOC) พบว่า ข้อคำถามทุกข้อมีค่า IOC เท่ากับ 1.00 ซึ่งสามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลได้

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลรอบที่หนึ่ง ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองซึ่งได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน และเก็บข้อมูลจากการทำแบบสอบถามของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา วิทยาลัยการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ชั้นปีที่ 3 จำนวน 30 คน

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลในรอบที่หนึ่ง ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) อาศัยการตีความ (Interpretation) จากเนื้อหาข้อมูลในการสัมภาษณ์เพื่อนำมาสรุปเป็นประเด็นเกี่ยวกับสมรรถนะและรูปแบบสมรรถนะที่จำเป็น ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยเพื่อส่งเสริมสมรรถนะทางนาฏศิลป์

ในการวิเคราะห์ข้อมูลในรอบที่สองและรอบที่สาม ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญโดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และในส่วนของการแปลผลของข้อมูลที่ได้

ได้จากแบบสอบถาม ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติในการวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง (Center Tendency) ได้แก่ ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) และค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean)

ขั้นตอนที่ 3 ประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางนาฏศิลป์ของนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา

1. วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทย เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางนาฏศิลป์ของนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อประเมินประสิทธิภาพ โดยการวิเคราะห์ค่าดัชนีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น

2. ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และผู้ให้ข้อมูล

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา วิทยาลัยการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ชั้นปีที่ 3 จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นชุดเดิมกับขั้นตอนที่ 2

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถาม

4. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ผู้วิจัยดำเนินการนำแบบประเมินประสิทธิภาพรูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทย เพื่อส่งเสริมสมรรถนะทางนาฏศิลป์ของนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา ไปตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญให้มีความเหมาะสม หลังจากนั้นนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้แบบประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบ และผู้วิจัยทำการประเมินค่าความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์กับข้อคำถามเป็นรายข้อ (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยกำหนดเกณฑ์ในการคัดเลือกข้อคำถามทุกข้อ มีค่า IOC อยู่ที่ 1.00 และปรับปรุงและแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้ว จึงหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบประเมินไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาสาขานาฏศิลป์ศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยโดยเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จากหลากหลายสาขาวิชาโดยอยู่ในกลุ่มหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตโดยเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Selection) ของมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยส่งหนังสือที่ออกโดยสังกัดของผู้วิจัยเพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลไปยังผู้เกี่ยวข้องที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อเก็บข้อมูลกับผู้ให้ข้อมูล นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา วิทยาลัยการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ชั้นปีที่ 3 จำนวน 30 คน

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินประสิทธิภาพรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทางศิลปไทย เพื่อส่งเสริมสมรรถนะทางศิลปของนักศึกษาสาขาวิชาศิลปศึกษา โดยใช้สถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) จากการตอบแบบประเมินสมรรถนะทางศิลปไทย เพื่อวิเคราะห์ว่า นักศึกษาสาขาวิชาศิลปศึกษามีสมรรถนะทางด้านศิลปไทยมากขึ้น นำผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) ที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ในรอบสามมากำหนดเป็นระดับสมรรถนะทางศิลป เพื่อส่งเสริมสมรรถนะทางศิลปของนักศึกษาสาขาวิชาศิลปศึกษา แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ประเมินความต้องการในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้

ผลการวิจัย

1. จากการศึกษาและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ทางศิลปไทยเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางศิลป จะนำเสนอผลดังนี้

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทางศิลปไทยเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางศิลปนั้นมุ่งเน้นการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended Learning) ซึ่งเป็นการเรียนผสมผสานระหว่างการเรียนแบบออนไลน์ (Online) กับการเรียนในชั้นเรียนแบบปกติ (On-site) ซึ่งเป็นเรื่องปกติ หากมองว่าการเรียนรู้แบบผสมผสานควรเป็นสิ่งที่ดำเนินการอยู่แล้ว แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอนแบบผสมผสาน คือ สัดส่วนระหว่างการเรียนการสอนออนไลน์กับการเรียนการสอนแบบชั้นเรียนปกติ (On-site) ที่ยากต่อความเข้าใจ คือ การสอนบนเว็บให้เป็นการสอนหลักหรือการสอนเสริมจากการเรียนแบบปกติเป็นการสอนหลัก แล้วนำการสอนออนไลน์เป็นการสอนเสริม หรือการเรียนออนไลน์เป็นการสอนหลักและการเรียนปกติเป็นการสอนเสริม สมรรถนะทางศิลปของนักศึกษาสาขาวิชาศิลปศึกษา การจัดการตนเอง การมีส่วนร่วมและการสนับสนุนช่วยเหลือทางด้านการแสดงของรายวิชาในสาขาวิชาศิลป การคิดสร้างสรรค์งานทางศิลป

ผลการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ทางศิลปไทยเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางศิลป

1) รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทางศิลปไทยเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางศิลปของนักศึกษาสาขาวิชาศิลปศึกษา

จากการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ทางศิลป ประกอบไปด้วย 4 องค์ประกอบของรูปแบบได้แก่ 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) กระบวนการ 4) วัดประเมินผล ซึ่งแต่ละองค์ประกอบมีรายละเอียด ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 หลักการ

หลักการสำคัญในการพัฒนารูปแบบรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทางศิลปเสริมสร้างสมรรถนะทางศิลปให้แก่ศึกษาคู สาขาวิชาศิลปศึกษา วิทยาลัยการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยราชภัฏ

พระนคร เพื่อให้เกิดสมรรถนะจำเป็นในอนาคต ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ 1. สมรรถนะด้านความรู้ 2. สมรรถนะด้านทักษะ 3. สมรรถนะด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล

องค์ประกอบที่ 2 วัตถุประสงค์

จุดประสงค์ในการจัดการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ไทย ที่ส่งเสริมสมรรถนะที่จำเป็นของนักศึกษา นาฏศิลป์ศึกษา ได้แก่ 1. นักศึกษามีความรู้ความเชี่ยวชาญในศาสตร์วิชานาฏศิลป์ 2. ความเชี่ยวชาญด้านการสอน 3. สมรรถนะภายในที่ต้องได้รับการบ่มเพาะเพื่อทำงานกับผู้อื่นและการพัฒนาให้เกิดประโยชน์สูงสุดในสายอาชีพครู

องค์ประกอบที่ 3 กระบวนการ

กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ เป็นกระบวนการในการเสริมสร้างสมรรถนะทางนาฏศิลป์ให้นักศึกษาคู โดยมีกำหนดขั้นตอนอย่างเป็นระบบ โดยวิเคราะห์ข้อมูลจากหลักการและวัตถุประสงค์ของรูปแบบรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ที่ส่งเสริมสมรรถนะที่จำเป็นของนักศึกษาสาขา นาฏศิลป์ศึกษา เป็นหลัก ประกอบด้วยสมรรถนะที่จำเป็น 3 ด้าน ได้แก่ สมรรถนะด้านความรู้ สมรรถนะด้านทักษะ และสมรรถนะด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล ดังนี้

สมรรถนะด้านความรู้

1. ความรู้ความเชี่ยวชาญทางนาฏศิลป์ กระบวนการที่แสดงออกถึงความเชี่ยวชาญในด้านนาฏศิลป์ จากการปฏิบัติที่ผ่านประสบการณ์
2. ความเชี่ยวชาญด้านการสอน หมายถึง กระบวนการที่แสดงออกถึงความเชี่ยวชาญในด้านสอน โดยผ่านการฝึกปฏิบัติอย่างซ้ำๆ

สมรรถนะด้านทักษะ

1. มีความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง การวางแผนการทำงานทางนาฏศิลป์อย่างมีกระบวนการและความคิดสร้างสรรค์
2. การประยุกต์ใช้และแก้ปัญหา หมายถึง การนำความคิดสร้างสรรค์ที่มีแสดงออกอย่างเป็นรูปธรรมผ่านงานทางนาฏศิลป์หลากหลายรูปแบบโดยลงมือปฏิบัติด้วยความแม่นยำ
3. ทักษะการถ่ายทอดและวิธีการสื่อสาร หมายถึง การเรียบเรียงข้อมูล ความรู้ มวลประสบการณ์ที่มีแสดงออกผ่านงานทางนาฏศิลป์ ด้วยวิธีการแสดงโดยใช้คนเป็นองค์ประกอบ หรือแสดงออกผ่านการวิจัย หรือนำเสนอผ่านกระบวนการรับรู้ต่างๆอย่างเป็นรูปธรรม

สมรรถนะด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล

1. การจัดการตนเอง คุณลักษณะของบุคคล ที่มีภาวะการคิด การแสดงออกผ่านการทำงานที่มีระบบ ระเบียบแบบแผน
2. การทำงานร่วมกับผู้อื่น หมายถึง คุณลักษณะของบุคคล ที่มีภาวะการคิด การ

แสดงออกผ่านการทำงานที่มีระบบ ระเบียบแบบแผน และมีความยืดหยุ่นต่อสถานการณ์ การควบคุมตนเองและการแก้ไขปัญหาอย่างมีระบบและเหตุผล ในขณะที่เดียวกันสามารถประสานความร่วมมือกับบุคคลอื่นได้ดี



องค์ประกอบที่ 4 วัดประเมิณผล

การวัดและประเมินผลในการใช้รูปแบบ เป็นขั้นตอนที่สะท้อนให้เห็นพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงตามวัตถุประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ผลการประเมินรูปแบบมีความน่าสนใจ สามารถนำมาใช้ได้จริง บุรณาการข้ามศาสตร์หรือประยุกต์ใช้ได้จริง 1) หลักการและแนวคิดที่นำมาใช้เหมาะสมกับการพัฒนาสมรรถนะทางนาฏศิลป์ไทยสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.67 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.58 2) วัดวัตถุประสงค์มีความชัดเจนและเหมาะสมสอดคล้องกับหลักการ พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.67 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.58 3) มีการกำหนดสาระการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับหลักการและวัตถุประสงค์พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.67 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.58 4) รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 5.00 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.00 5) กระบวนการพัฒนาส่งเสริมสมรรถนะสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนด พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 5.00 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.00 6) รูปแบบการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับกระบวนการพัฒนาส่งเสริมสมรรถนะทางนาฏศิลป์ไทย พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 5.00 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.00 7) ระยะเวลาในการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.67 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.58 8) รูปแบบการจัดการเรียนรู้น่าสนใจและเหมาะสมกับนักศึกษาสาขานาฏศิลป์ศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.67 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.58 9) รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์ไทยส่งเสริมสมรรถนะทางนาฏศิลป์ได้จริง พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.67 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.58 10) วิธีการประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบเหมาะสม พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 5.00 และมี

ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.00 11) รูปแบบที่พัฒนาขึ้นใช้ได้จริง พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 5.00 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.00 12) รูปแบบที่พัฒนาขึ้นนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้ใหม่ พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.67 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.58 13) ประโยชน์ของรูปแบบ คือการพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ทางศิลปไทยเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางนาฏศิลป์ของนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.67 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.58

2. ผลการประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทางศิลปไทยเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางนาฏศิลป์ศึกษา

มีรายละเอียดของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

2.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ประเมินประสิทธิภาพของการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ทางศิลปไทยเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางนาฏศิลป์ของนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา โดยแบ่งเป็น ชาย 5 คน คิดเป็นร้อยละ 16.66% และหญิง จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 83.33% โดยมีอายุ 20-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 100% ระดับการศึกษา ระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 100% และสถานะภาพ เป็นนิสิต/นักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 100%

2.2 ผลการประเมิน

1) จากรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทางศิลปไทยเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางนาฏศิลป์ของนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษานั้น สมรรถนะการจัดการความรู้และด้านความรู้ ของนักศึกษาเพิ่มมากขึ้น พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.87 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.43 2) ท่านมีความรู้เข้าใจและมีสมรรถนะทางนาฏศิลป์ไทยด้านการจัดการองค์ความรู้การใช้เทคโนโลยีเพิ่มมากขึ้น พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.90 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.31 3) ท่านมีความรู้ความเข้าใจและมีสมรรถนะทางนาฏศิลป์ไทยจากการวิเคราะห์ความรู้ที่มีอยู่เพิ่มมากขึ้น พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.93 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.25 4) ท่านมีความรู้ ความเข้าใจและมีสมรรถนะการจัดการความรู้ด้านการเก็บรักษาข้อมูล และการจัดเก็บไว้ในฐานข้อมูลที่สามารถนำกลับมาใช้ได้อีกเพิ่มขึ้น พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.70 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.43 5) ท่านตระหนักและนึกถึงความสำคัญ สมรรถนะทางนาฏศิลป์ไทยกับการสื่อสารระหว่างบุคคลเพิ่มขึ้น พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.90 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.31 6) ท่านตระหนักถึงความสำคัญและมีสมรรถนะทางนาฏศิลป์ไทยด้านการแบ่งปันความรู้ให้กับผู้อื่นเพิ่มขึ้น พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.90 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.31 7) ท่านตระหนักถึงความสำคัญและมีสมรรถนะทางนาฏศิลป์ไทยด้านการคิดและแก้ปัญหาเป็นระบบ มีเหตุและผลเพิ่มขึ้น พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.90 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.31 8) ท่านตระหนักถึงความสำคัญของสมรรถนะทางนาฏศิลป์ไทยด้านคุณธรรมจริยธรรมเพิ่มขึ้น พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.93 และมีค่าเบี่ยงเบน

มาตรฐานเท่ากับ 0.25 9) ท่านตระหนักถึงตามสำคัญและมีสมรรถนะทางนาฏศิลป์ไทยด้านการแสดง ความรับผิดชอบในการแบ่งปันความรู้ให้กับผู้อื่นเพิ่มขึ้น พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.93 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.25 และ 10) ท่านสามารถพัฒนาสมรรถนะทางนาฏศิลป์ไทยของตนเองได้อย่างเพิ่มมากขึ้น พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.93 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.25

อภิปรายผลการวิจัย

1. ในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยเพื่อส่งเสริมสมรรถนะทางนาฏศิลป์สำหรับนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษาถือเป็นการวิจัยเพื่อรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์รูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยเพื่อส่งเสริมสมรรถนะทางนาฏศิลป์สำหรับนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษาให้สามารถเพิ่มศักยภาพของตนเองได้ สอดคล้องกับเบญญาภา คงมาลัย (2556) กล่าวว่า การออกแบบกระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อปลูกฝังและสร้างเสริมความสามารถด้านการจัดการความรู้ พบว่า การเก็บความรู้เฉพาะบุคคล (Individual Knowledge) จากการบันทึกข้อมูล การทำกิจกรรมจากการประชุม และสนทนากันในกลุ่มชุมชนนักปฏิบัติ การจัดทำมาตรฐานการทำงาน จัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ โดยเชิญบุคลากรเข้าร่วมงานและมีการตั้งหัวข้อมาสนทนากันและการสอนงานกันระหว่างบุคลากร สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ตามแนวคิดของ โบเยลท์ เจ (Boyett JH, 2001) ซึ่งกล่าวไว้ว่า แนวทางการจัดกิจกรรมการจัดการความรู้ภายในองค์กรประกอบไปด้วย การพัฒนาฐานข้อมูล ปัญหาที่พบบ่อย และแนวทางการแก้ปัญหา

2. รูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยเพื่อส่งเสริมสมรรถนะทางนาฏศิลป์สำหรับนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา คือ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นกระบวนการปฏิบัติและการมีส่วนร่วม ซึ่งก็สอดคล้องกับนักวิชาการ (ทิศนา แหมมณี, 2552) ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า เป็นการถ่ายทอด ความรู้ ทักษะ และเจตคติต่าง ๆ โดยมีการเตรียมการ มีการวางแผนตามหลักวิชา มีขั้นตอนหรือ กระบวนการสอนที่เป็นแบบแผนชัดเจน มีกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้น ทั้งทางร่างกาย สติปัญญา สังคม และอารมณ์โดยจัดให้เหมาะสมกับเนื้อหา ผู้เรียน สถานการณ์และ วัตถุประสงค์

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

จากผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 ในประเด็นของการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทางนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมสมรรถนะสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษานั้น อาจารย์นาฏศิลป์ศึกษาหรือผู้ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ด้านนาฏศิลป์ควรมีการจัดการวางแผนอย่างมีระบบ โดยมีขั้นตอนและการลำดับใช้ตามขั้นตอน

จากผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 ในประเด็นของการพัฒนามสมรรถนะทางนาฏศิลป์ไทยนั้น ควรพัฒนาตามลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะ และในการพัฒนา

สมรรถนะทางนาฏศิลป์ศึกษาสำหรับนักศึกษา ควรพัฒนาทั้งด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล ซึ่งสามารถพัฒนาได้หลายรูปแบบ

ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือสถาบันอุดมศึกษาที่มีหลักสูตรนาฏศิลป์ศึกษาหรือการผลิตครูนาฏศิลป์ควรมีการสร้างแนวร่วมเครือข่ายการพัฒนาครู/อาจารย์และบุคลากรทางการศึกษา โดยมีการก่อตั้งเป็นชมรมหรือสมาคมเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างครู อาจารย์ทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา เกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางนาฏศิลป์ของนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

งานวิจัยนี้ได้ข้อค้นพบเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบสมรรถนะที่จำเป็นสำหรับนักศึกษาทางนาฏศิลป์ไทย ที่สำคัญควรมีการศึกษาเกี่ยวกับบริบทของการศึกษาและทักษะที่มีความจำเป็นให้ทันต่อยุคสมัยและการเปลี่ยนแปลง นำไปสู่การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมสมรรถนะที่จำเป็นสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษาโดยควรให้ความสำคัญกับปัจจัยที่ส่งเสริมให้ภารกิจเกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะที่จำเป็นสำหรับนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา

เอกสารอ้างอิง

- กฤษณะ สายสุนีย์, สุวิมล กฤษศหาสน์ และฉันทนา เขี่ยมสกุล. (2563). การวิเคราะห์องค์ประกอบสมรรถนะนักวิจัยสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์: กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. *วารสารสุทธิปริทัศน์*, 34(109), 110–121
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- เบญญาภา คงมาลัย. (2556). *รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะการจัดการความรู้ของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต (ดุชนิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาอุดมศึกษา)*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะครุศาสตร์, ภาควิชานโยบายการจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา.
- ทิตนา แหมมณี. (2552). *รูปแบบการเรียนการสอนที่หลากหลาย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- สุกัญญา รัตมิตรรณโชติ. (2551). *การจัดการทรัพยากรมนุษย์ด้วย Competency-Based HRM*. กรุงเทพฯ: สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ.
- สุนทรา โตบัว และศุภชัย จันทร์สุวรรณ. (2558). อนาคตภาพของคุณลักษณะบัณฑิตวิชาชีพครู สาขานาฏศิลป์ไทยในทศวรรษหน้า (พ.ศ. 2560 – 2569). *วารสารสาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์และศิลปะ*, 8(2), 613–627.
- Boyett, J. H., & Boyett, J. T. (2001). *The guru guide to the knowledge economy: The best ideas for operating profitably in a hyper-competitive world*. New York: John Wiley & Sons Inc.